

РЕШЕНИЕ

№ 7261

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5780** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на образувано е по касационна жалба на М. С. Д., ЕГН [ЕГН] , адрес: [населено място], ул „С. С.“ № 2, ет. 1, чрез процесуалния му представител адвокат М. А., срещу решение № 1911 от 30 май 2022 година на СРС, НО, 11-ти състав, по НАХД 4075/2022г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление с № СО-33-М-21-067/12 май 2021 година, издадено от кмета на Столична община, с което на основание член 209а, ал. 1 от Закона за здравето, вр. т. 1 от заповед РД-01-51 от 26 януари 2021 година на Министъра на здравеопазването на касатора е наложена глоба в размер на 300 лв., както и същият е осъден да заплати на общината юрисконсулско възнаграждение.

Наведеното касационно основание е за нарушение на материалния закон - чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН, аргументирано в жалбата с доводи, че в мотивите към оспореното решение неправилно е прието, че са спазени разпоредбите на чл. 42, т.4 и т.5 от ЗАНН. Правят се възражения за допуснати процесуални нарушения в административното производство по издаване на наказателното постановление, поради липса на описание на обстоятелствата на нарушението. Според

жалбоподателя са нарушени правата му, доколкото в акта за административно нарушение не е посочена нарушената заповед, а едва в издаденото наказателно постановление, тя е индивидуализирана с номера си. Отделно възразява срещу факта, че в решението на СРС не са обсъдени възраженията му, че е свалил маската за да пие лекарствата си, във връзка със заболяването от което страда, което водило до извода, че нарушението е по-ниска обществена опасност от обичайните за този вид. Прави възражение и във връзка с характера на заповедта на Министъра на здравеопазването, която според него не представлява общ административен акт, нормативен акт който подлежи на публикуване, което В случая не е било направено.

Ответникът- Столична община, не е подала отговор срещу касационната жалба и не е изпратил представител в съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и решението следва да бъде потвърдено.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери следното: Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок. В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е обжалвано от касатора, с искане да бъде отменено и да се отмени издаденото наказателно постановление.

Разгледана по същество жалбата е основателна. Обжалва се решение, постановено от компетентен съд в рамките на неговите правомощия. Съдът е провел законосъобразно съдебно следствие и е събрал необходимите доказателства. От тях се установява следните факти: Към 12.02.2021 г. със Заповед № РД-01-51/26.01.2021 г. на Министъра на здравеопазването било въведено ограничение, във връзка с въведена извънредна епидемична обстановка – в закрити пространства всеки да има поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, покриваща изцяло носа и устата – от основата на носа до брадичката. На същата дата срещу касатора бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 21-01-67, с твърдение, че жалбоподателят се намирал, заедно с още едно, неустановено по делото лице, в [населено място], в търговски обект – магазин за телефони, находящ се в р-н „С.“, [улица], без да има поставена маска на лицето си. Нарушението било квалифицирано като нарушение на чл. 209а от Закона за здравето. Той направил възражение, че е свалил маската си, защото е следвало да пие лекарствата си във връзка с хронично заболяване, както и че е имало стъкло между него и другото лице. Възражението му не било уважено и въз основа на акта било издадено обжалваното наказателно постановление, в което при същите факти нарушението било квалифицирано по чл. 209а от Закона за здравето, вр. т. 1 от заповед РД-01-51 от 26 януари 2021 година на Министъра на здравеопазването.

Тази фактическа обстановка се установява при анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показания на свидетеля Н. Г.; акт за установяване на административно нарушение; наказателно постановление; договор за наем; заповед за компетентност; заповед на Министъра на здравеопазването; длъжностна характеристика.

При тези факти, касационният състав не е съгласен с извода на СРС, че при съставянето на акта и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна на наказателното постановление. Към конкретната дата въпросните мерки са въведени с действащата

Заповед на Министъра на здравеопазването № РД- 01-51/26.01.2021 г., която не е посочена в съставения акт за установяване на административното нарушение, а за пръв път в издаденото наказателното постановление. Касационният състав намира, че актът е съставен в нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН – не са описани обстоятелствата на извършване на нарушението. Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който в редакцията му, действала към момента на извършване на нарушението (ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), предвижда административно наказание глоба от 300 до 1000 лв. за нарушаване или неизпълнение на въведени с акт на министъра на здравеопазването или на директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ЗЗ (в прил. ред., ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1 министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област. В съставения акт изобщо не е посочена издадената Заповед № РД- 01-51/26.01.2021 г. на министъра на здравеопазването, с която са били въведени противоепидемични мерки на територията на страната, като с т. I, 7 от същата, е въведено и задължение за всички лица, които се намират в закрити или на открити обществени места в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др., да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата.

АССГ не възприема аргументацията, че непосочването в акта на цитираната заповед не е съществено процесуално нарушение. Нормата на чл. 209а от ЗЗ е бланкетна и при описание на нарушението следва да се изпълни със съответно съдържание. Доколкото тя предвижда санкция за нарушение или неизпълнение на въведени от министъра на здравеопазването или от директора на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2 от закона, съществена част от обстоятелствата на извършване на нарушението е посочването на акта, с който са въведени тези мерки. Фактът, че тази заповед е обявена и би следвало да е известна на касатора, не елиминира задължението на административните органи да я посочат още при съставяне на акта, доколкото това задължение следва пряко от нормата на чл. 42 от ЗАНН. Този порок е съществен и не може да се отстрани по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. По този ред могат да се отстранят нарушения, ако не са съществени – не са довели до нарушаване правото на защита на лицето. Актът за установяване на административно нарушение поставя началото на административно-наказателното производство и въвежда яснота относно обстоятелствата, които подлежат на доказване и които водят до извод, че е извършено административно нарушение. Срещу тези факти привлеченото към административна отговорност лице може да прави своите възражения по административен и по съдебен ред. С непосочване на тези факти в акта за установяване на административно нарушение се препятства възможността на лицето да разбере, въз основа на какви факти е привлечен към административно-наказателна отговорност. Посочването за пръв път в наказателното постановление на съществените обстоятелства, които обуславят съставомерността на деянието, води като последица до санкциониране на

лицето, при факти срещу които не се защитавало и при неясно административно обвинение.

Несъответствието на съдържанието на акта и наказателното постановление с изискванията на чл. 42 и 54 от ЗАНН се констатира и във връзка с възраженията на жалбоподателя срещу посоченото място на извършване на нарушението. В акта и наказателното постановление се твърди, че същото е извършено на обществено място, за което се отнасят протиепидемичните мерки, въведени от министъра на здравеопазването - магазин, на адрес: [населено място], [улица]. Жалбоподателят възражава срещу това твърдение, като в жалбата си до съда твърди, че на посочената дата е бил на друго място - в магазин на фирма „Корект Секюрити“ ЕООД, на [улица]. В тази връзка е представил договор за наем на помещение от страна на дружеството за посочения адрес. Нито в акта, нито в наказателното постановление са описани подробности за обекта, в който се твърди, че се е намирал жалбоподателя. Твърди се, че се касае за търговски обект на [улица], но не се сочи от кое физическо или юридическо лице е стопанисван, за да се направи съответна проверка на фактите в акта и наказателното постановление. Не става ясно, въз основа на какви факти се твърди, че се касае за публично място, което попада под действието на заповедта на Министъра на здравеопазването – липсват данни за лицето, стопанисващо търговския обект. Допуснатата непълнота при описание на нарушението не може да се отстрани със заявлението на актосъставителя, че е сигурен за адреса, нито че се касае за търговски обект, доколкото фактите в акта и наказателното постановление, когато са оспорени от страната, следва да могат да се потвърдят в хода на съдебното следствие. В случая липсата на описание на фактите относно обекта, в който се твърди, че е извършено нарушението, е пречка да се установи, дали се касае действително за търговски обект, който се намира на адреса, посочен в административното производство, което от своя страна е пречка да се установи извършено ли е нарушението.

Допуснатите в административното производство нарушения, зсягащи съдържанието на акта и наказателното постановление са съществени и са самостоятелно основание за отмяна на издаденото наказателно постановление.

По изложените съображения, оспореното решение следва да се отмени и да се постанови ново, с което да се отмени издаденото наказателно постановление.

При този изход на спора касаторът има право да получи разноските, които е направил в съдебното производство, в доказания им размер - 1200 лв.(по 300 лева за всяка съдебна инстанция, доколкото делото е връщано веднъж за ново разглеждане).

Мотивиран така и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 30 май 2022 година на на Софийски районен съд, НО, 11-ти състав, по НАХД 4075/2022г. на Софийски районен съд, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № СО-33-М-21-067/12 май 2021 година, издадено от кмета на Столична община, с което на основание член 209а, ал. 1, вр. т. 1 от Закона за здравето, вр. със заповед РД-01-51 от 26 януари 2021 година на Министъра на здравеопазването, на М. С. Д., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], ул „С. С.“ № 2, ет. 1, е наложена глоба в размер на 300 лв.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на М. С. Д., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], ул „С. С.“ № 2, ет. 1, разноските по делото в размер на 1200 лв.
Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.